ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **nezletilý D. Q. T.,** právně zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí,** se sídlem Loretánské náměstí 101/5, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti výroku II. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2017, č. j. 8 A 184/2017 - 12,

takto:

I. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2017, č. j. 8 A 184/2017 – 12, se ve výroku II. zrušuje.

II. Žalobci se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal dne 27. 11. 2017 kasační stížnost proti v záhlaví označenému usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Tímto usnesením městský soud ve výroku I. zastavil řízení o stěžovatelově žalobě z důvodu jejího zpětvzetí, ve výroku II. uložil stěžovateli povinnost zaplatit ČR – Městskému soudu v Praze soudní poplatek z podané žaloby ve výši 1000 Kč a výroku III. městský soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Uvedenou žalobou se stěžovatel domáhal, aby byla žalovanému uložena povinnost vydat rozhodnutí o rozkladu proti usnesení Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 27. 9. 2017, č. j. 2951/2017-HANOI-c.

[2] Kasační stížností napadl stěžovatel pouze výrok II. usnesení městského soudu, kterým mu byla uložena povinnost zaplatit soudní poplatek dle § 10 odst. 3 zákona č.

549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v relevantním znění (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), ve výši 1000 Kč, neboť soudní poplatek nebyl do vydání napadeného usnesení zaplacen. Stěžovatel namítl, že městský soud provedl nesprávný výklad § 10 odst. 3 zákona o soudních poplatcích, neboť dané ustanovení se týká pouze případů, kdy již byl soudní poplatek zaplacen.

[3] V projednávané věci, v níž kasační stížnost směřuje výlučně vůči výroku usnesení městského soudu, jímž byla stěžovateli uložena povinnost zaplatit soudní poplatek ve výši 1000 Kč, Nejvyšší správní soud nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku, neboť podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 - 19, má stěžovatel povinnost zaplatit poplatek za řízení o kasační stížnosti jen tehdy, pokud kasační stížnost směřuje proti rozhodnutí krajského soudu o návrhu ve věci samé (o žalobě) či o jiném návrhu, jehož podání je spojeno s poplatkovou povinností [§ 1 písm. a), § 2 odst. 2 písm. b) a § 4 odst. 1 písm. d) zákona o soudních poplatcích].

[4] Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou splnění podmínek řízení o kasační stížnosti.

[5] Nejprve je nutno konstatovat, že proti usnesení městského soudu, jímž byla uložena povinnost poplatek zaplatit, je přípustná kasační stížnost. Její nepřípustnost nelze dovozovat toliko z toho, že soudní poplatky náleží mezi náklady řízení podle § 57 odst. 1 s. ř. s., přičemž podle § 104 odst. 2 s. ř. s. je nepřípustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení. Rovněž na usnesení, jímž je uložena povinnost zaplatit soudní poplatek je třeba aplikovat obecné úvahy prezentované v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2014, č. j. 3 As 125/2012 - 43 (a kasační stížnost připustit, obdobně jako kasační stížnost proti usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku či proti usnesení o nepřiznání osvobození od soudních poplatků – viz komentář k výkladu § 4 zákona o soudních poplatcích, Wolters Kluwer, ASPI).

[6] Podle § 10 odst. 3 věty první zákona o soudních poplatcích soud vrátí z účtu soudu i zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti, snížený o 20 %, nejméně však o 1000 Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním.

[7] Z citovaného ustanovení plyne, že dopadá na situace, kdy byl soudní poplatek zaplacen, a nikoli na situace, kdy soudní poplatek zaplacen nebyl (nebyl-li soudní poplatek zaplacen, není možné jej ani vrátit). O takový případ se jedná právně v nyní posuzované věci a z výše uvedeného je zjevné, že městský soud pochybil, pokud ve výroku II. napadeného usnesení uložil stěžovateli povinnost zaplatit soudní poplatek.

[8] Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud napadené usnesení ve výroku II. podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. V daném případě však nepřichází v úvahu vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení, neboť žádné formalizované soudní řízení zde nenásleduje. Nejvyšší správní soud tedy rozhodl pouze o zrušení výroku II. usnesení městského soudu. V takovém případě je to ovšem Nejvyšší správní soud, který musí rozhodnout o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2004, č. j. 2 Ads 11/2004 - 38, publ. pod č. 435/2005 Sb. NSS, dále také rozsudek

pokračování

Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2007, č. j. 2 As 62/2006 - 755, publ. pod č. 1257/2007 Sb. NSS).

[9] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle něhož jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává. V projednávané věci by měl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení úspěšný stěžovatel, avšak důvody hodné zvláštního zřetele pro nepřiznání této náhrady spatřuje Nejvyšší správní soud ve skutečnosti, že žalovaný se žádným způsobem nepodílel na nezákonnosti rozhodnutí městského soudu o uložení povinnosti stěžovateli zaplatit uvedený soudní poplatek.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2017

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu